

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **Ing. I. M.**, narozena dne -
bytem -

proti
žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední
Čechy,**
sídlem Sokolovská 855/225, 190 00 Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2014, č. j.: 42000/006603/14/010/NT,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 9. 2014, č. j.: 42000/006603/14/010/NT, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2014, č. j.: 42000/006603/14/010/NT, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“), č. j.: 42013/192586/14/013/180/Hav, ze dne 16. 5. 2014, kterým nebyl žalobkyni přiznán nárok na výplatu nemocenského ve výši přesahující 7 Kč za den při dočasné pracovní neschopnosti v období ode dne 22. 5. 2013 do dne 21. 1. 2014.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že měl být při výpočtu výše denního vyměřovacího základu aplikován § 19 odst. 6 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZNP“), počet vyloučených dnů neměl být nulový a denní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

výše dávky neměla být stanovena na 7 Kč. Žalobkyně měla se zaměstnavatelem uzavřenu dohodu o provedení práce, již třetí v pořadí, na období od 2. 1. 2013 do 31. 12. 2013, z této dohody poprvé nastoupila do práce dne 2. 5. 2013, v době od 2. 1. 2013 do 30. 4. 2013 byla v pracovní neschopnosti. Další pracovní neschopnost trvala v době od 22. 5. 2013 do 21. 1. 2014, resp. 31. 12. 2013. Rozhodné období pro výpočet vyměřovacího základu bylo stanoveno od 2. 1. 2013 do 30. 4. 2013. V rozhodném období byl stanoven nulový počet vyloučených dnů, aniž byly odpočteny dny pracovní neschopnosti. Žalobkyně navrhla důkazy, které jsou však již součástí správního spisu. V první pracovní neschopnosti byla již v období od 12. 11. 2012 do 30. 4. 2013, ale v tomto období neuplatnila u zaměstnavatele nemocenské dávky, protože nebyla nemocensky pojištěna. Rozhodnutí o své první pracovní neschopnosti (12. 11. 2012 až 30. 4. 2013) zaslala žalobkyně zaměstnavateli standardně poštou. Všechny dny od 2. 1. 2013 do 30. 4. 2013 jsou vyloučené z důvodu uvedeného v ustanovení § 18 odst. 7 písm. a) ZNP, mzda vyplacená za uvedené období je odměnou za činnost roku 2012.

3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.
4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovila s žalobou nesouhlas. Výpočet dávky byl proveden plně v souladu se zákonem, při jejím výpočtu žalovaná vycházela z údajů sdělených zaměstnavatelem. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně měla se svým zaměstnavatelem uzavřenu dohodu o provedení práce na období od 6. 6. 2011 do 31. 12. 2011, následně s tímž zaměstnavatelem uzavřela dohodu o provedení práce na období od 2. 1. 2012 do 31. 12. 2012. Dne 29. 11. 2012 obdržel zaměstnavatel rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně ode dne 12. 11. 2012. Dne 2. 1. 2013 uzavřela žalobkyně se zaměstnavatelem dohodu o provedení práce na období od 2. 1. 2013 do 31. 12. 2013. Dále bylo zaměstnavateli dne 14. 5. 2013 doručeno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně v trvání od 12. 11. 2012 do 30. 4. 2013. Následně žalobkyně zaměstnavateli oznámila, že je ode dne 22. 5. 2013 opět v pracovní neschopnosti; protože byla žalobkyně v květnu 2013 nemocensky pojištěna, oznámil zaměstnavatel celou věc PSSZ.
8. Dne 5. 12. 2013 podala žalobkyně u PSSZ žádost o přepočtení výše dávky nemocenského pojištění, PSSZ vydala dne 16. 5. 2014 prvoinstanční rozhodnutí (č. j.: 42013/192586/14/013/180/Hav), jímž žalobkyni nepřiznala nárok na výplatu nemocenského, výrok byl následně korigován opravným rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, č. j.: 42013/284518/14/013/180/Hav, podle něj žalobkyni nevznikl nárok na výplatu nemocenského ve výši přesahující 7 Kč na den při dočasné pracovní neschopnosti v období od 22. 5. 2013 do 21. 1. 2014. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se žalobkyně odvolala, ale žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

9. Součástí správního spisu je mj. dohoda o provedení práce mezi žalobkyní a zaměstnavatelem ze dne 2. 1. 2013 uzavřená na období 2. 1. 2013 až 31. 12. 2013, mzdový list žalobkyně za stejné období a rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně doručené zaměstnavateli dne 29. 11. 2012 a dne 14. 5. 2013.
10. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
11. Co se týče vyloučených dnů, soud žádné takové v období ode dne 2. 1. 2013 do dne 30. 4. 2013 neshledal. Jak žalobkyně tvrdila, měl u ní být naplněn důvod pro vyloučení dnů podle ustanovení § 18 odst. 7 písm. a) ZNP, podle kterého jsou vyloučenými dny kalendářní dny omluvené nepřítomnosti v práci, za které nenáleží zaměstnanci náhrada příjmu. Žalobkyně však pro žádný den nedoložila omluvu své nepřítomnosti. Zaměstnavateli sice bylo dne 29. 11. 2012 doručeno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně od 12. 11. 2012, ale stalo se tak ještě za trvání dřívější dohody o provedení práce. Žalobkyně následně dne 2. 1. 2013 podepsala novou dohodu o provedení práce a až do dne 14. 5. 2013 zaměstnavateli nesdělila, že její pracovní neschopnost stále trvá. Přitom právě kvůli uzavření nové dohody o provedení práce a následnému neoznámení trvání dočasné pracovní neschopnosti nemohl zaměstnavatel ze strany žalobkyně předpokládat jakoukoliv překážku pro výkon činnosti. Dny v období od 2. 1. 2013 do 30. 4. 2013 nelze považovat za dny omluvené nepřítomnosti žalobkyně v zaměstnání, a proto na ně ustanovení § 18 odst. 7 písm. a) ZNP aplikovat nelze. Žalovaná v tomto ohledu nepochybila.
12. Pro celé období od 2. 1. 2013 do 30. 4. 2013 nebyly u žalobkyně shledány vyloučené dny, proto nelze ve věci aplikovat ustanovení § 19 odst. 6 ZNP. V daném období je více než 7 kalendářních dnů, jimiž se dělí vyměřovací základ.
13. Pokud jde o výpočet výše dávky nemocenského, nepochybila žalovaná ani zde. Rozhodné období bylo určeno podle § 18 odst. 4 ZNP, tzn. jako období od vzniku pojištění, když vznikem pojištění se u dohody o provedení práce rozumí i nástup zaměstnance do zaměstnání (§ 19 odst. 1 písm. a) ZNP). Nástup žalobkyně do zaměstnání byl sjednán v dohodě o provedení práce na den 2.1.2013, stejné datum označuje za den nástupu do zaměstnání i žalobkynin mzdový list za rok 2013. Tvrzení o nástupu do zaměstnání až ke dni 2. 5. 2013 vyvrací i jiný údaj na mzdovém listu, podle něž žalobkyně v březnu 2013 odpracovala 4 hodiny. Odměnu, která byla započtena do vyměřovacího základu, žalobkyně pobírala již v lednu. Rozhodným obdobím je tak doba ode dne 2. 1. 2013 do dne 30. 4. 2013. Sociální událost (vznik pracovní neschopnosti) nastala v květnu 2013, proto nelze tento měsíc do rozhodného období zahrnout (§ 18 odst. 4 ZNP).
14. Vyměřovacím základem za rozhodné období je částka 1 450,- Kč, jak vyplývá ze mzdového listu. Počet dní v rozhodném období činí 119. Denní vyměřovací základ zaokrouhlený na dvě desetinná místa tudíž činí 12,18 Kč (§ 18 odst. 1 ZNP). Částka 90 % z denního vyměřovacího základu je 10,96 Kč, po zaokrouhlení 11 Kč (§ 21 odst. 1 písm. a), odst. 3 ZNP). Výše nemocenského za kalendářní den se rovná 60 % takto redukováného denního vyměřovacího základu, tedy 6,6 Kč, po zaokrouhlení na celé koruny nahoru 7 Kč (§ 29 a § 17 odst. 1 věta druhá ZNP). Žalovaná postupovala zákonně i při výpočtu výše nemocenského a došla ke správnému výsledku.
15. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.

16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 SŘS. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované nenáleží podle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 31. ledna 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně